

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi K. B.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem

Sądu Rejonowego w W. z dnia 1 grudnia 2010 r.,

sygn. akt I Ns .../10, w sprawie z wniosku K. B. przy uczestnictwie [...] o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 lipca 2014 r.,
zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 14 maja 2013 r.,

1) oddała zażalenie;

2) przyznaje radcy prawnej E. B. z Kancelarii Radcy Prawnego od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w W. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej skarżącej K. B. w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Sąd drugiej instancji postanowieniem z dnia 14 maja 2013 r., wydanym na podstawie art. 410 k.p.c., odrzucił skargę o wznowienie postępowania w sprawie

o zmianę postanowienia o stwierdzenie nabycia spadku, uznając, że skarga ta nie została oparta na ustawowej podstawie.

W zażaleniu na to postanowienie wnioskodawczynie zarzuciła naruszenie art. 401 pkt 2 k.p.c., twierdząc, że w następstwie naruszenia przepisów prawa w postaci art. 327 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. została ona pozbawiona możliwości działania, bo wskutek braku uzyskania pouczenia o sposobie zaskarżenia niekorzystnego dla niej orzeczenia Sądu odwoławczego pozbawiona została możliwości skutecznego dochodzenia swoich praw w sytuacji braku profesjonalnego pełnomocnika.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ wydanie zaskarżonego postanowienia nastąpiło zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c., wobec zasadnego uznania przez Sąd Okręgowy, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie, w tym także określonej w art. 401 pkt 2 k.p.c.

Ostatnio wymieniony przepis uznaje za ustawową podstawę wznowienia postępowania m.in. pozbawienia strony możliwości działania, ale wyłącznie wskutek naruszenia przepisów prawa.

Wbrew stanowisku żalącej, przewodniczący nie naruszył jednak art. 327 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. nie udzielając skarżącej wskazówek co do sposobów i terminów wniesienia środka zaskarżenia. Wynikający z tego przepisu obowiązek istnieje bowiem tylko w odniesieniu do takiej strony działającej bez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, która była obecna przy ogłoszeniu orzeczenia (por. postanowienie SN z dnia 23 listopada 2007 r., sygn. akt II UZ 31/07, OSNP 2009/5-6/82).

Tymczasem z protokołu rozprawy apelacyjnej z dnia 21 marca 2012 r. wynika, że skarżąca wnioskodawczynie nie była obecna na rozprawie bezpośrednio poprzedzającej wydanie niekorzystnego dla niej orzeczenia z dnia 21 marca 2012 r. (V Ca 2578/11), pomimo prawidłowego zawiadomienia jej o terminie rozprawy apelacyjnej. W tej sytuacji pozbawienie strony działającej bez profesjonalnego pełnomocnika możliwości działania nie nastąpiło wskutek naruszenia przepisów prawa, tj. art. 327 § 1 k.p.c., wobec czego nie wystąpiła ustawowa podstawa

wznowienia postępowania określona w art. 401 pkt 2 k.p.c., co bezzasadnie zarzuca żaląca.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie § 8 pkt 2 w zw. z §§ 15 i 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2013 r. poz. 490).